

Planellas: “Hi ha voluntat de diàleg? De reconeixement dels drets i els deures legítims?”

Dil, 23/09/2019 per Catalunya Religió

(CR) Primera celebració patronal de Santa Tecla a Tarragona [presidida](#) per l'arquebisbe **Joan Planellas**. En una extensa homilia a la catedral ha reivindicat les arrels cristianes de la ciutat i no ha defugit els temes d'actualitat.

“Abocats a unes noves eleccions, es continuen aplaçant els problemes i les grans qüestions socials i materials que s’haurien d’afrontar de forma urgent”, ha assegurat el nou arquebisbe i president de la Conferència Episcopal Tarraconense. I de forma retòrica s’ha preguntat si hi ha voluntat d’omplir de continguts alguns dels mantres de la situació política actual: “Hi ha voluntat de diàleg humil i sincer, amb capacitat de renúncia per part de tots i amb el propòsit de saber-nos perdonar les ofenses? Hi ha voluntat de respecte mutu, reconeixent els drets i els deures legítims que, fins i tot, venen recolzats per la mateixa Doctrina Social de l’Església? Hi ha voluntat de saber escoltar a l’altre, a aquell que no pensa com jo penso?”. Com a proposta, ha recordat que el papa **Francesc** afirma que “escoltar és més que sentir”.

L’arquebisbe Planellas ha desplegat una llarga llista de problemes que demanen una resposta política i social urgent com “el drama de la immigració que fugi de la fam, de la guerra i de l’extrema pobresa” mentre “gairebé cada dia n’hi ha que moren enmig d’aquest nostre mar llatí”. També la situació dels menors no acompanyats, els sense sostre, la precarietat laboral dels joves, l’atur o les diverses formes de “dependència entre els joves, amb l’ús i abús de substàncies estupefaents, amb l’abús d’alcohol, amb problemes d’anorèxia o bulímia, amb problemes de ludopatia o d’addicció a Internet”. També ha citat “la violència contra les dones i contra els nostres infants i els no nascuts” i “una dada esfereïdora de l’ONU és que més del 25% de les persones afirmen que han estat víctimes d’abusos sexuals durant la seva infantesa”.

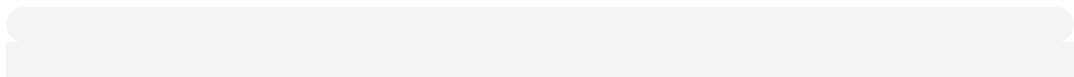
Quantes llàgrimes avui he eixugat?

Són exemples de “les tempestes o les plagues que ens qüestionen com a comunitat i que posen en joc el valor del nostre esperit. Són tempestes que ens afecten l'ànima, que les tenim a casa nostra mateix”. En aquest sentit, ha demanat una sensibilitat especial a la comunitat cristiana, “perquè la fe ens obre a tenir un amor concret, no d'idees”. Ha recordat que al papa Francesc “li agrada tant de presentar l'Església com una mare de cor obert, i desitja que sigui, malgrat les seves grandeses i misèries, una mare de cor obert”. En definitiva, que tothom caldria fer la pregunta “al Senyor al final del dia: quantes llàgrimes avui he eixugat?”

Alhora, l'arquebisbe Planellas ha recordat que aquestes actituds “no es compren” i que “l'ànima d'una comunitat es mesura per la forma com aconseguix unir-se per acarar els moments difícils, d'adversitat, i per a mantenir ben viva l'esperança”. [Podeu llegir l'homilia íntegra al final]

[Ver esta publicación en Instagram](#)

#Tarragona celebra avui la solemnitat de Santa Tecla, verge i màrtir. Processó d'entrada de la missa pontifical #santatecla @tarragona_cat @catedraltgn

Una publicación compartida por [Església de Tarragona \(@esglesiadetarragona\)](#) el 23 de Sep de 2019 a las 1:16 PDT

Trobada amb el president Torra

A la celebració a la Catedral hi ha assistit l'alcalde de Tarragona, **Pau Ricomà**, i altres regidors. Els ha acompanyat l'abat del Monestir ortodox de Saint Nicolas de la Dalmarie, a França, remarcant la dimensió ecumènica de la devoció a Santa Tecla.

Després de la missa, coincidint amb la festa major de Tarragona, l'arquebisbe ha [rebut](#) al palau arquebisbal la visita institucional del president de la Generalitat de Catalunya, **Quim Torra**.

Ha estat la primera trobada entre el president i l'arquebisbe metropolità des de la seva [arribada](#) a Tarragona el passat mes de juny.

Visita a Mas Enric

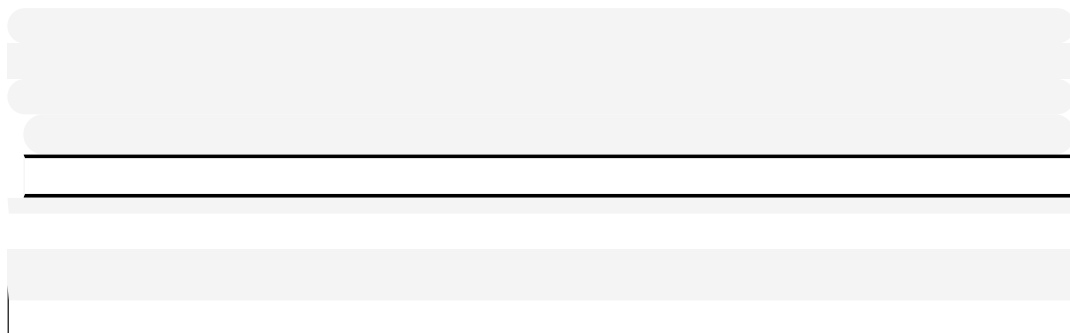
D'altra banda, coincidint amb la proximitat de la festa de la Mare de Déu de la Mercè, protectora dels presos i captius, aquest diumenge al matí l'arquebisbe Joan Planellas també va visitar el Centre Penitenciari de Mas d'Enric.

En la visita a la presó del Catllar, Planellas va presidir l'eucaristia dominical amb tots els interns que van desitjar participar-hi. Planellas va estar acompanyat de l'equip pastoral i voluntariat que atén els reclusos.

En la visita a Mas Enric, l'arquebisbe de Planellas també va poder parlar amb l'expresidenta del Parlament **Carme Forcadell**. L'arquebisbe Jaume Pujol també havia visitat a Forcadell com han fet els bisbes que tenen els encausats pel procés en presons del seu territori diocesà.

[Ver esta publicación en Instagram](#)

L'Arquebisbe Joan ha visitat aquest matí de diumenge, per primera vegada, el Centre #penitenciari Mas d'Enric, al terme municipal del Catllar, en la proximitat de la festa de la Mare de Déu de la #Mercè, advocada dels privats de llibertat. També hi ha celebrat l'eucaristia on han assistit tots aquells interns que ho han desitjat

Una publicación compartida por [Església de Tarragona \(@esglesiadetarragona\)](#) el 22 de Sep de 2019 a las 4:40 PDT

HOMILIA DE SANTA TECLA

Catedral de Tarragona, 23 de setembre de 2019

Joan Planellas, arquebisbe metropolità i primat

Lectures bíbliques: Saviesa 3,1-9. Salm 33 El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta. Hebreus 10, 32-36. Mateu 25,1-13

Estem de festa. Una festa ens remunta a una dona santa del segle I, quan s'estaven escrivint i, al mateix temps, anunciant els Sants Evangelis. Per això podem dir que la nostra festa fa olor d'Evangelí. Aquesta Catedral, plena de fidels, fa olor d'Evangelí. Fem memòria de santa Tecla, deixeblla de sant Pau, aquell home abrandat d'Evangelí que, per aquest Mare Nostrum que tenim a poques passes de les pedres històriques que ens aixopluguen, vingué a anunciar l'Evangelí de Jesucrist i, probablement, trepitjà els nostres carrers mil·lenaris i seculars. Tot l'entorn que ens envolta, amb aquest immens mar que tenim al costat, ens ajuda a comprendre millor la vivència que els apòstols tingueren amb Jesús i de com començaren a anunciar-lo. Una vivència que també, avui, nosaltres estem invitats a viure.

Segons les Actes de Pau i Tecla, aquesta santa va ser una verge jove i noble, que escoltà la predicació de sant Pau i se'n féu seguidora, morint màrtir de la fe cristiana poc més tard. Com afirmava la primera lectura d'avui, el Senyor «la depurà com l'or en el gresol i l'acceptà com una víctima oferta en holocaust», perquè «Déu dona als seus sants la gràcia i la misericòrdia i vindrà a visitar els seus elegits».

En l'Església ortodoxa, aquestes Actes de Pau i Tecla van circular moltíssim, la qual cosa demostra la veneració envers ella. Hi era anomenada fins i tot la primera màrtir entre les dones, essent tinguda, sobretot per elles, model d'ascesi i de vida cristiana.

Pel que fa als primers testimonis del culte de santa Tecla vinculat a l'Església de Tarragona, cal afirmar que hi ha motius per pensar en un culte anterior a la restauració de la seu metropolitana del segle XI, donat que quan a l'any 1091 hom va decidir de restaurar la dignitat metropolitana i primada de l'Església de Tarragona, després del llarg període de la dominació sarraina iniciat el 714, al seu primer arquebisbe, Berenguer Sunifred de Lluçà, bisbe de Vic, el papa Urbà II li va permetre d'emprar el pal·li en les festes de santa Tecla i dels sants màrtirs tarragonins. Així ho recollia, el dia 1 de juliol del 1091, la famosa butlla *Inter primas Hispaniarum*. Allí, després d'esmentar les festes comunes i universals, afegia també les locals i pròpies: S'esmentava la solemnitat de la verge santa Tecla, així com també la dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi.

Nosaltres som els hereus de tota aquesta història. Hem de donar gràcies a Déu per aquestes nostres arrels cristianes que s'entronquen en la mateixa predicació de l'apòstol Sant Pau i en el testimoniatge de la seva deixeblla santa Tecla. Agraïm-ho, com el blat agraeix a l'espiga mare tot allò que n'ha rebut. Els nostres bisbes, en una carta pastoral (del 1986) titulada *Arrels cristianes de Catalunya*, deien: «Les nostres arrels greco-romanes i cristianes, europees i mediterrànies són la saba que vivifica el nostre esperit col·lectiu». Saber d'on venim ens ajuda a comprendre el present i ens orienta cap al futur.

Nosaltres, igual que els apòstols al segle I, coneixem la força del nostre mar llatí. Sabem de les dificultats que va tenir la fe cristiana que, travessant el mar i les

tempestes de la vida, es va poder assentar a les nostres terres, regades per la sang de tants màrtirs antics i actuals. Quan hi ha dificultats, és quan ens adonem de la importància de no estar sols, és quan valorem de debò la llum que cadascú pot aportar personalment, és quan reconeixem si estem veritablement omplerts dels fruits de l'Esperit Sant.

Què els hi va passar a aquelles noies de l'Evangeli que hem escoltat? Tot d'una, senten un crit que les desperta i les posa en moviment. Algunes s'adonaren que no tenien l'oli necessari per il·luminar el camí en l'obscuritat; altres, en canvi, ompliren les seves llànties i pogueren trobar i il·luminar el camí que les portava cap a l'espòs. De fet, en el moment indicat, cada una d'elles va mostrar de què havia omplert la seva vida.

El mateix ens passa a nosaltres. En determinades circumstàncies ens adonem en què hem omplert la nostra vida. Que n'és d'important omplir les nostres vides amb aquest oli que ens permet encendre les nostres llànties en les múltiples situacions de foscor i trobar els camins per a sortir-nos-en.

En la lectura de l'Evangeli, podem observar com aquelles noies que no tenien oli anaren al poble a comprar-ne. En el moment crucial de la seva vida, s'adonaren que les seves llànties es trobaven buides, que els hi mancava l'essencial per a trobar el camí de l'autèntica alegria. Es trobaven soles i així es quedaren: soles, fora de la festa. Com molt bé sabeu, hi ha coses que no s'improvisen i que molt menys es compren. L'ànima d'una comunitat es mesura per la forma com aconseguix unir-se per acarar els moments difícils, d'adversitat, i per a mantenir ben viva l'esperança. Amb aquesta actitud, es dona el més gran testimoni evangèlic. El Senyor ens diu: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Perquè la fe ens obre a tenir un amor concret, no d'idees, sinó concret, d'obres, de mans esteses, de compassió; és aquell amor que sap construir i reconstruir l'esperança quan sembla que tot es perd. Així ens tornem participants de l'acció divina, aquella mateixa que ens descriu l'apòstol Joan quan ens mostra a Déu que eixuga les llàgrimes dels seus fills. I aquesta tasca divina Déu la fa amb la mateixa tendresa d'una mare quan cerca eixugar les llàgrimes dels seus fills. Per això al papa Francesc li agrada tant de presentar l'Església com una mare de cor obert, i desitja que sigui, malgrat les seves grandeses i misèries, una mare de cor obert. Per això, quina bonica pregunta que cada un de nosaltres podríem fer al Senyor al final del dia: quantes llàgrimes avui he eixugat?

Amb tot, són moltes les tempestes que assolen les costes d'aquest nostre mar llatí, són moltes les tempestes en la vida de la nostra estimada terra. La manca d'acords en la política ens ha portat a viure en un país dividit. A més, ara, abocats a unes noves eleccions, es continuen aplaçant els problemes i les grans qüestions socials i materials que s'haurien d'afrontar de forma urgent. I jo em pregunto: Hi ha voluntat de diàleg humil i sincer, amb capacitat de renúncia per part de tots i amb el propòsit de saber-nos perdonar les ofenses? Hi ha voluntat de respecte mutu, reconeixent els drets i els deures legítims que, fins i tot, venen recolzats per la mateixa Doctrina Social de l'Església? Hi ha voluntat de saber escoltar a l'altre, a aquell que no pensa com jo penso, sabent que, com afirma el papa Francesc, "escoltar és més que sentir"? Una altra plaga és el drama de la immigració que fuig de la fam, de la guerra i de l'extrema pobresa, on fins i tot, gairebé cada dia n'hi ha que moren enmig d'aquest nostre mar llatí. En aquest àmbit, voldria fer esment dels menors d'edat que han aconseguit arribar a les nostres platges, però

que han estat abandonats a la sorra de la platja de la vida sense cap tipus d'orientació i ajut, i que agreugen el problema dels sense sostre, d'aquells que deambulen pels nostres carrers i places, després d'una vida esquinçada a voltes per fets inversemblants i incomprensibles, descartats arran del camí, sense haver trobat el gest humil i generós de cap bon samarità. Una altra tempesta és la precarietat laboral dels nostres joves i l'atur que afecta especialment la gent senzilla dels nostres barris, amb una baixada generalitzada de sous i amb contractes a temps parcial i summament precaris. Una altra plaga és la creixuda de les diverses formes de dependència entre els joves, amb l'ús i abús de substàncies estupefaents, amb l'abús d'alcohol, amb problemes d'anorèxia o bulímia, amb problemes de ludopatia o d'addicció a Internet. Una altra plaga és la violència contra les dones i contra els nostres infants i els no nascuts, que són els més vulnerables. Una dada esfereïdora de l'ONU és que més del 25% de les persones afirmen que han estat víctimes d'abusos sexuals durant la seva infantesa. Són aquestes, i moltes altres que hi podríem afegir, les tempestes o les plagues que ens qüestionen com a comunitat i que posen en joc el valor del nostre esperit. Són tempestes que ens afecten l'ànima, que les tenim a casa nostra mateix, i ens pregunten, com a aquelles noies de l'evangeli d'avui, per l'oli que tenim a les nostres pròpies llànties per a fer-hi front. I avui, davant l'Evangeli que hem escoltat, ens podem preguntar: Et queda oli a la teva llàntia? Quant oli tens? Es troba en el teu cor el bàlsam suficient per a guarir aquestes ferides?

Moltes vegades ens interroguem de com acarar aquestes plagues, o com ajudar personalment i comunitàriament a fer front davant aquestes situacions. I avui, en aquest marc solemne de la festa de Santa Tecla, vull dir-vos: no hi ha altra sortida millor que la de l'Evangeli. La sortida s'anomena Jesucrist. Ompliu les vostres vides de la joia de l'Evangeli. Com a Església que pelegrina a Tarragona, vull estimular-vos a que siguem una comunitat que es deixi ungir pel seu Senyor amb l'oli del seu Esperit. Com ho va fer Santa Tecla. Com ens ho recordava amb emoció i goig el divendres passat aquí a la Catedral la representació del Retaule de Santa Tecla. Com ens ho recorda i ens ho fa palès la solemníssima celebració d'avui. Jesucrist ho transforma tot, ho renova tot, ho conforta tot. En Jesús, tenim la força de l'Esperit per a no naturalitzar el que ens fa mal, per a no convertir-ho com una cosa normal, per a no naturalitzar el que ens seca l'esperit i, el que és pitjor, ens roba l'esperança. En Jesucrist tenim l'Esperit que ens manté units, que ens fa romandre amb el cor jove per a sostenir-nos els uns als altres i per a fer front a tot allò que vol emportar-se el millor de les nostres vides. En Jesús, Déu es fa comunitat creient que sap sostenir-se; comunitat que espera i, per tant, que lluita per a revertir i per a transformar la munió d'adversitats; comunitat amant perquè no permet que simplement pleguem els nostres braços. Amb Jesús, l'ànima del nostre poble tindrà el coratge suficient per a seguir endavant: Per a ser factor de pau i de reconciliació, d'ajut i entrega, per a reproduir cada dia la paràbola del bon samarità. Demanem l'Esperit del Senyor que ens conservi un cor jove per a aportar l'oli o el bàlsam suficient per a guarir ferides, "per a portar la bona nova als pobres, per a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, per a posar en llibertat els oprimits" (Lc 4,18), per a enfortir els qui estan a punt de caure, per a reconfortar els cors adolorits, "per a proclamar l'any de gràcia del Senyor" (Lc 4,19; cf. Is 61,1-3).

Demanem avui, doncs, al Senyor, per intercessió de Santa Tecla, gaudir d'aquest Esperit. Com diu el papa Francesc (Gaudete et exsultate, 121), demanem tenir "un cor pacificat per Crist", alliberat de tota "agressivitat que brolla d'un jo massa gran", per tal de ser capaços de "mantenir una seguretat interior i aguantar,

perseverar en el bé. Crist és la nostra pau, ell va “venir a guiar els nostres passos per camins de pau” (Lc 1,79). I la humanitat no trobarà pau fins que no visqui amb confiança la misericòrdia i fins que no es dirigeixi amb confiança cap a la misericòrdia divina. Aleshores, juntament amb la verge i màrtir santa Tecla, ens podrem posar “la diadema” del triomf “en lloc de cendra”, “els perfums de festa en lloc de penes”, els vestits triomfals en lloc del desconsol” (Is 61,3). Que el testimoniatge martirial de la verge Santa Tecla, patrona d’aquesta catedral, ens ajudi a avançar en aquest camí. Demanem-ho també per la gloriosa intercessió de santa Maria del Claustre.